

I. Periaatteellinen johtajuus

(Puhe Ystävyyden Majatalon 10-vuotisjuhlassa)

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

II. Johdanto

Synttäreillä halusin tietenkin kuunnella vain muiden puheita. Janosin rohkaisua ja kiitosta. Mutta kun muutamaa päivää aikaisemmin katselin ilmoittautujien listaa ja näin kuinka pitkän matkan päästä monet tulivat, päätin että minunkin on annettava jotain. Käytin Afrikan matkan aikana hahmottamaani luento pohjana soveltaen sen olennaiset osat tähän juhlaan.

Minua oli pyydetty, ryhmätöiden ohjaamisen lisäksi, pitämään **World Visionin** kansallisille johtajille luento periaatekeskeisestä johtajuudesta. Heti saatuani otsikon tiesin etten voi olla sille uskollinen. Tiesin etten voi millään sijoittaa vain periaatteita johtajuusihanteeni ytimeen. Vaikka kuinka pyörittelin otsikkoa mielessäni, en löytänyt mielekkään tuntuista tapaa puhua siitä. Lopulta päätin ottaa riskin ja jättää luennon hahmottumisen viime hetkiin.

Saavuttuani **Etelä-Afrikkaan**, meillä oli koulutuspäivien suunnittelukomitean aamuhartaus. Sen aikana luettiin muutamaan kertaan yksi jae profeetta **Miikan** kirjasta ja pyydettiin jakamaan siltä pohjalta nousseita ajatuksia. Kuuntelin tuttua tekstiä kiihtyvällä pulsilla. Siitähän minä sain luennolleni rungon. Mielessäni pyörineet ajatuksen palaset hahmottuivat hetkessä kokonaiseksi kuvaksi.

Samantekstin pohjalta puhuin vieraillemme. Tuntui hyvältä aloittaa ihan papillisesti Raamatun tekstistä:

“Hän on ilmoittanut sinulle, ihminen, mikä hyvää on;

ja mitä muuta Herra sinulta vaatii,

Kuin että teet mikä oikein on (toimit oikeudenmukaisesti)

Rakastat laupeutta

ja vaellat nöyrästi Jumalasi edessä.” Miika 6:8.

A. Jumala ei vaadi uhria...

Miika profetoi noin vuosina 730 - 700,¹ jolloin vanhat monoliittiset kulttuurit olivat hajoamassa ja ihmiset eivät enää automaattisesti uskoneet siihen, mitä syntymästään asti olivat oppineet. Kulttuurien sekoittuessa valinnan vaihtoehtoja alkoi olla liiankin kanssa. Tämä näkyy myös egyptiläisessä taiteessa. Kaavamaisten hahmojen tilalle alkoi tulla persoonallisia muotokuvia, jotka korostivat yksilöllisiä piirteitä ja ominaisuuksia. Yksityinen ihminen oli vapautumassa vuosituhansia vanhoista kaavoista ja tulossa enemmän omaksi erilliseksi itsekseen. Idässä Vedakirjojen kuvaamia uhrimenoja alettiin analysoida ja selittää. Vähän aikaa tämän jälkeen hindulaisuuden kohdusta puhkesi buddhalaisuus, joka aloitti ennenakemättömän minuuden ja yksilöllisyyden olemuksen pohdiskelun.

Miika kuului niihin profettoihin, jotka ensimmäisinä asettivat kyseenalaiseksi juutalaisen uhrikultin, jonka mukaan Jumala aina vaatii uhrin verta, syntipukin, sovinnon ehdoksi. Vaikka hän tässä kohdassa asettaakin sen kyseenalaiseksi, Miikan kirjan muu teksti vielä ilmentää samaa vanhaa uskomusta. Tämä on vain pieni kipinä uudesta visiosta, Jumalasta, joka ei vaadi *kenenkään* verta sovinnon ja rauhan mahdollistamiseksi.

Edellisissä jakeissa Miika antaa sanat uhrikultin pauloissa olevan ihmisen epäuskoiselle kyselylle.

“Mitä minun pitäisi tuoda, kun astun Herran eteen, kumarrun korkeimman Jumalan edessä? Toisinko hänelle uhreja, vuoden vanhoja vasikoita? ...”

Niinhän Mooses oli Jumalan nimissä aikanaan määrännyt.²

“Miellyttävätkö Herraa tuhannet pässit...”

¹ Tosin tätä kohtaa Miikan kirjassa pidetään yleisesti Babylonin vankeuden jälkeisen ajan lisäyksenä, jolloin usko uhrikultin merkitykseen oli jo huomattavasti heikentynyt.

² Moos 12:5.

Tässä näkyy jo epäuskoista liioittelua. Kysyjä ikäänkuin pilkkaa koko uhrikäytäntöä: *“Eikö Jumalalle mikään uhri riitä?”*

“...ja virtanaan tulviva uhriöljy?”

Eihän sellaisia virtoja ole edes olemassa. Pitäisikö veri maustaa vielä öljylläkin, ennenkuin saan rauhan Jumalan edessä? Joko tämä on umpipimeää rehvastelevaa Jumalan lahjontaa, taikka sitten kyynistä vanhan systeemin kyseenalaistamista. Luulen, että se on jälkimmäistä. Kysyjä paisuttaa aikanaan Jumalan nimissä aloitetun uhrikultin mahdolluuteen mittoihin paljastaakseen sen olennaisen kohtuuttomuuden. Vanhan seremoniaalisen uhrikultin mukaan Jahve todella vaati vuoden vanhoja vasikoita, pässejä ja öljyä jokaisen lihauhrin yhteydessä. *“Pitäisikö minun antaa esikoiseni rikkomuksestani, oma lapseni synninteostani?”*

Vaikka Jahve oli nimenomaan kieltänyt lapsiuhrit, käytäntö eli sitkeänä israelilaisten keskuudessa. *Foinikealaiset* ja *moabilaiset* olivat jo vuosisatojen ajan uhranneet esikoisensa **Molokille**. Israelilaisten oli vaikea irtaantua naapurien verenhimoisesta jumalakuvasta. Silti pelkkä kysymyksen asettaminen paljastaa epäilyn: edes esikoisen uhraaminen ei taida sovitaa pienintäkään syntiä – se vain lisää syntien määrää.

Kysyjä asettaa koko vanhan uhrikäytännön epäilyksen alaiseksi. Onko Jumala todella se, joka vaatii verta veren päälle ja uhria uhrin päälle?

Kyselyn pääteemana on *“mikä uhri riittää”*. Kyselijä on ihminen, joka julkeasti liioittelevasta tyylistään päätellen uhmaa aikansa pyhimpiä itsestänselvyyksiä. Jos suurinkaan uhri ei riitä, niin *mikään* uhri ei riitä. Eikä ole kysymys vain riittämättömyydestä. Jokainen uhrimeno on vain *pyhitettyä väkivaltaa*, viattomaan kohteeseen rituaalisesti kanavoitua aggressioita, joka ei enää pelastakaan uhraajaa menemästä itseensä ja ottamasta vastuuta omasta väkivallastaan. Sopivan uhrin löytäminen ei enää tuota edes sitä yhteiskunnallista rauhaa, minkä se aikanaan sai aikaan.³

Äläkä erehdy luulemaan, että tässä kuvataan vain primitiivistä veriuhrikulttuurin ihmistä. Vaikka hyvin kontrolloidut uhririitit ovat ainakin länsimaissa historiaa, uusien uhrin etsiminen ja tappaminen jatkuu yhä. (Palaan asiaan perusteellisemmin seuraavassa kirjassani.) Ihminen on aina uhrannut kenet tahansa rauhan aikaansaamiseksi, kunhan ei tarvitsisi mennä peilin eteen ja katsoa mitä Jumala oikeasti pyytää – tai niinkuin Miika asian ilmaisee: *vaatii* – jokaiselta meistä.

B. ...vaan oikeudenmukaisuutta, armollisuutta ja nöyryyttä.

“Hän on ilmoittanut sinulle, ihminen, mikä hyvää on;

Sanatarkasti ilmaisu on passiivissa: *“Sinulle on ilmoitettu...”*. Miika ei tarkkaan ottaen edes vetoa jumalliseen auktoriteettiin. Hän näyttää vetoavan sellaiseen tietoisuuteen, joka asuu jokaisen ihmisen sydämen ytimessä.

“ja mitä muuta Herra sinulta vaatii,

Kuin että teet mikä oikein on...”

Eli toimit reilusti, loukkaamatta kenenkään oikeuksia käytöksellasi tai sanoillasi.

“Rakastat laupeutta...”

Eli pelkkä oikeudenmukaisuus ei riitä. Oikeuteen vetoamalla voi toimia tosi häijysti. Jumala siis vaatii myös oikeudenmukaisuudesta tinkimistä. Armollisuus ja laupeus ylittävät oikeudenmukaisuuden vaatimukset melkein sietämättömyyteen asti. Anteeksianto kilpailee epäoikeudenmukaisuudessa lapsiraiskauksen kanssa. Miikan mukaan ei riitä, että hampaat irvessä suostumme tähän oikeudenmukaisuuden pienuutta pilkkaavaan armoon, vaan että opimme *rakastamaan* sitä. Huh!

“ja vaellat nöyrästi Jumalasi edessä...”

Tässä tulee auktoriteettirakenteet alkutekijöihin analysoineelle postmodernille ihmiselle hiki otsaan. Pitääkö meidän tosiaan peilata itseämme Jumalan edessä? Eikö todellakaan riitä, että *“Minä olen oman elämäni sankari”* ja *“minulla on vihdoon elämäni ohjaket omassa käsissäni”*, tai että *“olen tehnyt sovintoa itseni kanssa”*? Eikö todellakaan riitä, että asetan

³ Tämä kommentti tulee lähelle aihetta, jota tulen käsittelemään seuraavassa Ystäväkirjassani: Jumala paljastaa itsensä uhriutta vaativan yleisuskonnollisuuden keskeltä Jumalaksi, joka vastustaa kaikenlaista uhriudelle perustuvaa rauhaa ja sovintoa.

itse itseni tilille yksityisessä ja suljetussa oikeudenkäynnissä, jossa *minä* olen kaikissa rooleissa: syytetty, syyttäjä, puolustasianajaja, lautamiehistö, tuomari ja jopa lain laatija. Miikan mukaan ei. Hän antaa ymmärtää että jos Jumala on, minä en ainakaan ole Hän. Vaellukseni pisteet eivät tule vain lähimmäisiltäni, yleisöltäni, medialta tai itseltäni, vaan Häneltä, joka on sekä oikeudenmukainen, että epäoikeudenmukaisen laupias. Voiko kaiken hengellisyyden ytimen ilmaista yksinkertaisemmin ja selkeämmin. Vaikka Miika omissa profetioissaankin heijastelee naapurikansoillekin tuttua verta ja uhria vaativan Jumalan perintöä, hän on tässä kohtaa yksi ensimmäisistä profeetoista, jotka asettavat koko uhrikultin kyseenalaiseksi ja välittää tiivistelmän siitä, mikä myöhemmin oli oleva Jeesuksen ilmoitus vapaasti anteeksiantavasta Jumalasta. Tässä meillä on jo Vanhassa Testamentissa annettuna arkipäivän hengellisyyden ABC:t vähintään Ö:hön asti.

III. Arkipäivän hengellisyyden aakkoset.

A. Periaatteiden merkitys

“...*Kuin että teet mikä oikein on.*”

Tämän voisi tiivistää kultaiseen sääntöön, josta on sekä negatiivinen että positiivinen versio:

“*Älä tee muille mitä et soisi itsellesi tehtävän.*”

“*Tee muille mitä toivot itsellesi tehtävän.*”⁴

Nämä periaatteet ovat yleisinhimillisellä tavalla muotoiltu YK:n ihmisoikeusjulistuksessa, joka tänä vuonna täyttää hämmästyttävän vähäiset 50 vuotta.

Itse olemme muotoilleet niistä yksilöllisemmän huoneentaulun otsikolla *Minulla on oikeus...*⁵

1. Periaatteet ovat elämän alkeita

Vaikka meillä on vielä pitkä matka kuljettavana yksinkertaisimpienkin oikeudenmukaisuusperiaatteiden soveltamisessa, en kuitenkaan näe niissä mitään erityisen keskeistä tai vielä vähemmän syvällistä elämän haastetta. Ne ovat vain inhimmillisen elämän alkeita, joiden soveltamisessa olemme traagisen epäonnistuneesti kompuroineet koko tähänastisen ihmiskunnan historian ajan.

Esimerkiksi väkivallattomuuden periaate on ensimmäisiä asioita joita yritän soveltaa ja opettaa yksivuotiaalle **Ananiialle**. Samalla tolkutan sitä itselleni. Olen samaa mieltä **Jari Sinkkosen** kanssa:

“*Jokainen lapsen saanut on löytänyt pirun itsessään.*”

Nyt jo aikuisia lapsiani olen pahoinpidellyt itsestänselvän “raamatullisen” kurin nimissä. Seuraavatkin pari lasta saivat muutaman selkäsaunan, mutta sisäinen taistelu oli siinä vaiheessa jo alkanut. Kahden nuorimmaisen kohdalla olen sitoutunut ehdottomaan väkivallattomuuteen. Sitäkin olen jo ehtinyt muutaman kerran harmitella. Viimeksi taistelin väkivaltaisen ratkaisun kanssa keväällä, kun Jemina muutaman muun lapsen kanssa intoutui heittämään kaikki rannalta löytämänsä tavarat järveen. Sinne menivät tuolit, roskapöntöt, koriste-esineet ja mikä pahinta: laiturille unohtamani tärkeä kirja, jota olin alleviivaamalla lukenut koko kevään (käsitteli muuten väkivallan historiaa). Oli siinä väkivallassa pidättelemistä.

Tietenkin joudumme jatkuvasti palaamaan elämän peruskoulun ensimmäiselle luokalle, kun huomaamme, että elämän aakkoset ovat unohtuneet sekä itseltämme että jälkeläisiltämme. Viimeistään lasten tekemiin murhiin asti lisääntyvän väkivaltakäyttäytymisen pitäisi palauttaa kaikki fikset ihmiset lennokkaasta “kehityksestään” sivistyksen yksinkertaisiin kehtolauluihin.

Silti en voi asettaa ylevimpiäkään periaatteita elämän olennaiseen ytimeen. Elämän ABC:n pitää kyllä löytyä jalkojen alta, mutta ei enää kaiken keskuksesta. Kun lähestymme elämän kuumaa polttopistettä, olemme enemmän kasvotusten arvoitusten ja ihmeiden kuin periaatteiden kanssa. Auringon sydämessä aineen alkuosat vapautuvat energiaksi. Elämän

⁴ Näiden kummankin kieroja sovellutuksia olen käsitellyt Ystäväkirjeessä: *Eikö kukaan välitä*, jonka painos on loppu, mutta joka on imuroitavissa kotisivuiltamme: www.ystavydenmajatalo.fi

⁵ Muutama kappale on vielä jäljellä hintaan 25mk/kpl

ytimeissä periaatteemme joutuvat sietämättömän kuumaan sulatusuuniin, jossa ne muuntuvat korkeamman tason energiaksi – jos vain suostumme siihen.

Avoin, rehellinen ja armollinen *minän* ja *sinän* kohtaaminen ja kaikki mitä siinä tapahtuu, ei ole palauttavissa yksinkertaisiin periaatteisiin. Se on elämän ydinreaktio, jossa periaatteiden sisältämä energia vapautuu ja räjähtää Hengeksi. Ilman sitä henkeä periaatteellisestikin korkeatasoinen elämämme jää pelkästään hikihöyryn voimalla pyöriväksi rattaaksi.

Tietenkin yritämme Ystävyyden Majatalossa olla periaatteellisia ja oikeudenmukaisia, emmekä aina siinäkään onnistu. Eräs utelias vieras ajoi kesällä pihalle ja kysyi pelkästään tienviitan innoittamana mitä paikan nimi oikeastaan merkitsi. Minulla oli vähän huono päivä ja vastasin:

“Se tarkoittaa sitä, että yritämme olla olematta v-maisia vieraillemme.”

Hämmästykseni hän piti sitä suurenmoisena suosituksena ja lupasi tulla uudestaan.

Me yritämme siis pitää perusreiluuden periaatteita minimivoitteenamme. Vaikka onnistuisimmekin, jäisimme kuitenkin kauas siitä todellisuudesta, jota sydämemme janoaa – ja yhtä kauas siitä mitä Miika sanoo Jumalan vaativan.

2. Periaatteet ja sorretut

Matkallani Etelä-Afrikkaan tein kolmen päivän välilaskun Israeliin. Se oli ensimmäinen vierailuni siinä maassa. Olen aina ollut sen verran tietoinen siitä Israelin valtion perustamisen hinnasta, jonka palestiinalaiset ovat joutuneet maksamaan, etten ole halunnut osallistua sinisilmäiseen pyhiinvaellusturismiin.

Kun isäntäni kysyi missä pyhissä paikoissa haluan mahdollisena vapaa-aikana vierailla, sanoin etten halua käydä yhdessäkään muussa pyhässä paikassa kuin juutalaisen innoittajani **Martin Buberin** museoidussa kirjastossa.

Suurimman osan kolmesta päivästä vietin WV:n eri avustusprojekteissa palestiinalaisten joukossa. Oppaanani Gazassa oli mies, jolla vieläkin on kolme kumiluotia (sisältö terästä) keuhkoissaan. Hän oli juossut hakemaan apua sydänkohtauksen saaneelle isälleen, kun joutui ammutuksi.

Palestiinalaisten kanssa jutellessani sain tuoreen muistutuksen siitä kuinka yksinkertaiset ihmisoikeuksien periaatteet voivat antaa elämää ryhdistävän, ja jopa pelastavan, innoituksen kaikkein sorreituimmille ihmisille.⁶

3. Periaatekeskeisyyden riskit

a) Todellisuuden yliyksinkertaistaminen

Tapaamani kehitysaputyöntekijät tietävät varsin hyvin että elämä ei yksinkertaisesti järjestäydy kauniiden periaatteiden mukaan.

Jokainen meistäkin on varmaan joutunut tilanteisiin joissa ei löydy puhtaasti oikeaa ja periaatteellisesti särötöntä ratkaisua. Uskollisuus yhdelle periaatteelle on toisen periaatteen raikaamista. Uskollisuus yhteen suuntaan on uskottomuutta toiseen suuntaan ja väkivallattomuus yhdelle merkitsee väkivaltaa toiselle. Elämän vaikeimmat valinnat on joskus tehtävä kauhean ja hirvittävän välillä.

Oikolukiessaan tätä kohtaa Raili muistutti kuinka vaikeaa on seurata oikeudenmukaisuuden periaatteita yrittäessään jakaa aikaansa eri-ikäisten lasten välillä, tai selvittäessään lasten välisiä riitoja. Periaatteet ovat kyllä avuksi, mutta ne eivät riitä, kun kaikki osapuolet pitää ottaa huomioon.

Missä tilanteessa sinä olet viimeksi törmännyt periaatteittesi ja sydämesi väliseen ristiriitaan? Todellisen ihmisen ja reaalisin tilanteen kohtaaminen tekee joskus pilkkaa periaatteistamme. Siksi ylenpalttinen periaatteista kiinni pitäminen johtaakin seuraavaan riskiin:

⁶ Lähetimme pitkän kertomuksen Palestiinan matkasta vakituisille tukijoillemme ja niille, jotka olivat tämän vuoden puolella tukeneet työtämme. Niitä on vielä jonkin verran jäljellä. Jos olet kiinnostunut, voit pyytää. Käsittelen siinä omaa asennettani nykyiseen Israeliin, vanhoihin profeetallisiin ennustuksiin ja suhdettamme palestiinalaisiin.

b) Kohtaamisen karttaminen

Tunnen monta väkevää periaatteen ihmistä. Joitakin heistä ihailen. Silti huomaan pelkääväni kaikkein eniten juuri niitä ihmisiä, joiden elämän suunta ohjautuu ainoastaan periaatteiden, oppien, kieltojen tai käskyjen kautta. He seuraavat hyvin selkeää elämän karttaa, joka ohjaa heitä jostain tuolta – todellisen elämän yläpuolelta. Täällä alhaalla, maan kamaralla, silmästä silmään, minun on hyvin vaikea tavoittaa heitä, kohdata heitä ihmisinä.

Minun isäni oli yksi heistä. Koko lapsuuteni ja nuoruuteni kunnioitin häntä. Vasta päälle kolmenkymmenen tajusin, ettei minulla ole todellista yhteyttä häneen itseensä. Se oli aika surullinen herääminen. Hänen periaatteellinen hyvytensä tarjoutui minulle vain mittapuuksi, jota ihailin, mutta jota en itse koskaan täyttänyt. Hänen periaatteellinen korkeutensa asui myös korvieni välissä. Sen edessä tunsin itseni usein maailman onnistuneimmaksi paskiaiseksi.

Minulla oli ikävä isää, ikävä häntä itseään, sitä miestä joka tuntui olevan piilossa siellä jossakin, Raamatun kertomusten etäisissä maisemissa, ylevien periaatteiden korkeilla vuorilla. Halusin tavoittaa hänet kuin mies miehen, silmästä silmään, tässä ja nyt.

Aloin varovaisesti uhmata hyvyyden näkymätöntä muuria – ilman tuloksia. Pyysin häntä usein kertomaan tarinoita nuoruudestaan, mutta hän suostui kertomaan vain “opettavia” tarinoita. Niiden rivien väliin oli aina piilotettu esikoiselle osoitettu saarna. Minä kiusaannuin, mutta ikävä jäi jäljelle.

Muistan vielä sen kerran jolloin koin itseni isän periaatteiden edessä täysin nurkkaan ajetuksi. Olin tosi paniikissa. Selvisin tilanteesta keksimällä kauneimmat tuntemani uskonnolliset valheet. Ne menivät täydestä. Hän rauhoittui, ja hän lupasi taas rukoilla puolestani. Pyyhin hien otsaltani ja huokasin helpotuksesta.

Seuraavana yönä näin unen, jossa olin itse olin heittänyt kaikki täkyilevät lähestymisyrietykset nurkkaan. Isä seiso i edessäni Raamattu kädessä ja selitti sen sivuilta mikä oikein on. Minä taas seiso i lapio kohotettuna mestausasentoon ja huusin kurkku suorana:

“Tajuutsä, että vaikka mä hakkaisin pääsi poikki niin se on MINUN valintani, ja MINÄ kannan siitä vastuun!!!”

Heräsin hiestä märkänä ja tajusin heti, että nyt on aika uhmata isäni periaatteiden hirmuvaltaa elämässäni. Hyppäsin autoon ja ajoin sata kilometriä vanhempieni kotiin rikkoakseni kaikki oppimani taivaallisen diplomatian pelisäännöt.

En kerro tämän tarinan sisällöstä tämän enempää, mutta sen voin sanoa seurauksista, että nyt minulla on jo vuosia ollut mies-mies yhteys mieheen, joka samalla on minun rakas isäni.

Isäni on jo 82-vuotias ja suree monia sellaisia päätöksiä joita on tehnyt puhtaasti periaatteellista syistä. Hän on käynyt monen luona pyytämässä anteeksi “opillisesti oikeita” ratkaisujaan ja tehnyt kaikkensa palauttaaksensa rikkoutuneen suhteen näihin ihmisiin.

c) Väkivalta toista kohtaan

Varmaan useimmilla on muistoja tilanteista, joissa toimi “periaatteessa oikein” ja silti tajuaa olleensa jollakin tavalla väkivaltainen toista kohtaan. Ryhmissä puutumme aika usein periaatteessa ihan oikeaan ja hyvää tarkoittavaan “auttamiseen”, joka vain tuntuu toisen sisäisen prosessin ylikävelemiseltä.

Kaikista hyvistä aikomuksista huolimatta, jokaisella periaatteella on pahasti haavoittuneet uhrinsa.

Kehitysavussa joskus sovelletaan muualla hyvin toimineita periaatteita tavalla, joka parhaimmillaan vain ohittaa paikalliset tarpeet ja pahimmillaan tuottaa vain uusia ongelmia. Meidän tulee aina tarkistaa hyvät periaatteemme niiden mahdollisten uhrien näkökulmasta. Hyvien periaatteiden uhrit löytyvät useimmiten aika läheltä kotinurkkia.

Oletko koskaan nähnyt äitiä, joka on oppinut melkein pyhänä pidettävän periaatteen, jonka mukaan lautanen pitää aina syödä tyhjäksi. (Pelkkä sääntöhän se vain on, mutta pohjautuu ehkä pula-ajan hukkaamattomuusperiaatteseen). Eihän siitä tule kuin turhia valtataisteluja. Eräskin lapsi joutui syömään ateriansa loppuun, vaikka oli jo kolmeen kertaan oksentanut sen lautaselle. Tai sitten äiti itse heittäytyy koko perheen ongelmajätelaitokseksi – ja muuttuu vähitellen myös sen näköiseksi.

Kuinka monta hedelmätöntä ja väkivaltaista “periaatetaistelua” on käyty pariskuntien välillä, joiden on vain vaikea nöyrytyä kuuntelemaan itsensä ja toistensa tunteita ja tarpeita. Yksinkertaiset pahat olot, joista voisi vapautua vain jakamalla, muutetaan uljaisiin periaatteisiin pohjautuviksi syytöksiksi, oikein-väärin-jahkailuiksi, joista ei kukaan ota selvää, koska kaikki osapuolet tekevät väkivaltaa ongelman pohjalla oleville tunteille ja tarpeille. Kun tunteista ja tarpeista on vaikea puhua, tai niitä on vaikea toisessa kohdata, ongelmat muutetaan yleensä periaatteelliseksi. Sillä tasolla tarveristiriidat eivät kuitenkaan koskaan ratkea.

Mitä vähemmän meillä on nöyryyttä puhua tunteistamme ja tarpeistamme, siitä suurempi kiusaus meillä on valjastaa niiden peitoksi periaatteellisia ristiriitoja.

Mitä vähemmän meillä on rohkeutta asettua avoimesti kohtaamaan uusi tilanne ja vastaamaan siihen tämän hetken totuuden ja oikeudentajun kautta, sitä enemmän tarvitsemme turvaksemme ennalta opittuja kaavoja ja sitä varmemmin tulemme niiden kautta tekemään jollekin vahinkoa.

Kun tyhmä ihminen tekee jotain mitä pohjimmiltaan häpeää, hän yleensä selittää sen jollakin velvollisuudella tai periaatteella.

d) Kyynisyyden kiusaus

Tänään melkein jokaisella markkinatalouden airuella on omat arvojulistuksensa kauniisti kirjailtuna pääkonttorin seinällä. Etiikka on *in* ja arvoista keskusteleminen on tuottoisaa. Eettisten konsulttien avulla sorvataan jokaiselle firmalle sopivat toimintaperiaatteet. Hyvä niin. Mutta jos käytännön elämä ja työkuulttuurin armottomuus jatkuu entisellään, eikä periaatejulistuksilla näytä olevan muuta kuin markkinointiarvoa, luodaan pohjaa entistä suuremmille ongelmille. Pettyneen ja turhautuneen kanssa voi vielä pyrkiä yhdessä parempaan, mutta kun porukka käy kyynisen epäuskoiseksi, yrittämisen motivaatio on jo kulutettu loppuun.

Firmojen pitäisi oppia seurakunnilta, mitä siitä seuraa, kun saarnojen ja niiden soveltamisen väliin jää liian suuri hajurako. Papista tulee yleinen vitsi, mutta seurakunnassa kukaan ei naura.

Periaatteellisesti upeat julistukset ja manifestot on parempi jättää tekemättä jos niihin ei suhtauduta vakavasti.

Valehtelijan rankin rangaistus ei ole siinä ettei häntä enää kukaan usko, vaan siinä ettei häenkään voi enää uskoa kehenkään.

e) Identiteetin vääristyminen

Periaatteen ihminen on myynyt sydämensä yhdelle tai muutamalle periaatteelle. Hänen koko olemuksensa määräytyy sen kautta. Hänen sydämensä on kuin kiveen hakattu periaate.

Tarkkaan ottaen hänellä ei ole periaatteita vaan hän *on* periaate.

Hän tekee aina juuri sen mitä Jumalakin varmaan tekisi, jos vain tietäisi kaiken mitä periaatteen ihminen tietää.

Periaatteellinen ihminen on omaksunut elämän alkeet ja arvostaa niitä. Hänen identiteettinsä ei kuitenkaan ole rakennettu yhden tai muutaman periaatteen ympärille. Hänellä kyllä on jonkinlainen elämän kartta, mutta hän ei ole elämän kartta. Hänen karttansa on läpinäkyvä. Kun hän näkee sen läpi ihmisen hahmon, hänen huomionsa ei enää kiinnity karttaan vaan ihmiseen ja hänen tilanteeseensa. Jokainen uusi kohtaaminen muokkaa ja korjaa hänen karttaansa.

Oikeudenmukaisuuden periaatteet antavat turvapuutteet hänen kohtaamisilleen ja uudet kohtaamiset avaavat häntä koko ajan korjaamaan periaatteitaan. Jokaisessa tilanteessa rakkaus, laupeus tekevät hänen periaatteensa joustaviksi. Nöyryys Jumalan edessä voi joskus haastaa häntä jopa luopumaan niistä.

B. Laupeuden merkitys

“Rakasta laupeutta...”

Tässä on kaikkien periaatteiden sydän. Se on paljon enemmän kuin juridiikassa tunnettu “lain henki”, koska laupeuden rakastaminen haastaa meitä vähintäänkin pehmentämään oikeudenmukaisuuden periaatteitamme – joskus jopa luopumaan niistä.

Rakkauden ja laupeuden ongelmallisuus on siinä että ne eivät ole periaatteita ensinkään. Periaatteita voi seurata minkälaisella asenteella hyvänsä, mutta rakkautta ja laupeutta ei voi, koska ne ovat asenteita.

Tietenkin niistäkin voidaan vääntää perversioita, joita *kutsutaan* rakkaudeksi ja laupeudeksi. Ihmisen luovuus taitaa olla parhaimmillaan juuri sellaisten kehittämisessä.

Juuri siksi Miikan viimeinen lisäys on niin tärkeä:

“...vaellat nöyrästi **Jumalan** edessä.”

Näiden ominaisuuksien puhtauden mittariksi ei riitä media, yleisön suosio tai edes “asiakkaan” kiitollisuus. Ne punnitaan paljon korkeammalla mittarilla.

Periaatteiden puolesta voi taistella rakkaudettomasti ja armottomasti. Kukapa meistä ei olisi sitä tehnyt. Rakkautta ja armollisuutta voi vain *harjoittaa*, tai pikemminkin *harjoitella*, asenteissa ja käytännössä. Niiden puolesta on vaikea taistella joutumatta maailman vahvimman periaatteen pauloihin:

“*Hammas hampaasta, ja silmä silmästä.*”

1. Laupeus antaa tilaa epäonnistua ja langeta.

Periaatteelliset ihmiset ovat usein perfektionisteja.

Toisten perfektionismi on *suorituksellista*. He voivat kyllä antaa anteeksi moraalisen hairahduksen mutta eivät siedä yksinkertaista unohtamista, typerää erehdystä tai pelkkää osaamattomuutta. Tulostavasti on heidän Jumalansa.

Toisten perfektionismi on *moraalista*. Heille **Clintonin** hairahtaminen naiseen, joka ensi tapaamisella paljastaa hänelle takapuolensa on täysin anteeksiantamatonta. Seksuaaliton moraalisuus on heidän Jumalansa.

Laupeuden rakastaminen muuttaa erehdykset ja lankeemukset mahdollisuuksiksi oppia jotain uutta.

Jos minä en olisi saanut osaani tästä armosta, Ystävyiden Majataloa ei olisi olemassa. Minun erehdykseni ja lankeemukseni ovat Titanikin kokoisia, mutta kohtaamani rakkauden ja laupeuden takia jäävuori olikin se joka upposi.

2. Laupeus antaa tilaa rehelliselle palautteelle

Armollisen tai tuomitsevan palautteen välillä on ainakin Jeesuksen ja **Kenneth Starrin** välinen ero. (Huomaatko muuten kuinka armoton itse olin tuossa lauseessa?)

Jos kompassini osoittaa laupeuden suuntaan olen vapaa jopa reilusti syyttämään. Itse asiassa minun *täytyykin* niin tehdä, koska en voi antaa anteeksi mitään sellaista, josta en ole ensin toista syyttänyt. Periaatteen ihminen on yhtä vapaa syyttämään, mutta hän syyttää vain nopeuttaakseen lopullista tuomiota.

“*Sinä teit niin... sinä siis olet sellainen..*”

Tuomion päälle seuraa tietenkin myös rangaistus:

“*Siksi minulla on oikeus kohdella sinua...*”

Muistan joitakin tuiman armollisia keskusteluja Railin ja minun välillä. Molemmilla oli hyvin selkeitä syytöksiä toista vastaan ja me myös esitimme ne. Emme tinkineet niiden ankaruudesta mitään. Olin kuitenkin aivan ihmeissäni keskustelumme hengestä. Syytöksen kuuleminen ja myös sen esittäminen tuntui melkein huojentavalta. Ikäänkuin niiden ääneen lausuminen olisi vapauttanut molemmat antamaan ja vastaanottamaan myös laupeutta. Halu tuomita oli poissa (toisen identiteettiä ei samaisteta hänen käytökseensä tai asenteeseensa.) ja rangaistus (toista ei kuriteta esim. mököttämällä kunnes hän muuttuu.). Molemmilla oli tilaa mennä itseensä ja katsoa peiliä, tuijottamatta hirttosilmukkaa. Molemmilla oli mahdollisuus tehdä elämää rakentavat johtopäätöksensä ilman nöyryytystä ja pakkoa.

Ne ovat olleet tärkeitä hetkiä. Minulla on vähän kokemuksia syytettynä olemisesta, ilman tuomion ja rangaistuksen itsestänselvää läsnäoloa.

3. Laupeus antaa tilaa uudelleen aloittamiselle

Jos en tätä laupeutta olisi koskaan kokenut minua ei enää olisi. Elämässäni on ollut muutamia tilanteita, joissa olen tuominut itseni vähintäänkin elinikäiseen sisäiseen vankilaan. Aina on kuitenkin löytynyt joku, joka on vaatimattoman pienellä rohkaisullaan tai sitkeällä

rakkaudellaan onnistunut livahtamaan tuomareiden ja vanginvartijoiden ohi välittämään minulle uutta kutsua elämään.

Kääntymys ei aina ole vain parannuksen tekemistä vanhoista synneistä. Se on myös kääntymistä verta ja uhria vaativasta koston jumalasta sen Jumalan puoleen, joka antaa aurinkonsa paistaa sekä hyvälle että pahoille, joka antaa anteeksi kenelle tahansa, joka sitä pyytää ja on laupias jokaiselle laupeuden tarvitsijalle.

En mielelläni kerro muiden ihmisten tarinoita, mutta rakkaudella muistelen kaikkia niitä, jotka Ystävyyden Majatalon suojissa ovat kääntyneet sen laupeuden puoleen, joka antaa elämälle jatkumahdollisuuden, uudelleen aloittamisen armon.

4. Laupeuden ja armollisuuden riskit

Koska ehdin varoittaa periaatekeskeisyyden riskeistä minun on kai mietittävä myös laupeudellisuuden riskejä.

Tiedostan vain yhden: ainakin minulla on ollut kiusaus näytellä armollisempaa kuin olen.

Oltuani pitkään liian vahva periaatteissa ja dogmeissa yritin seuraavaksi olla liian vahva laupeudessa. Yritin olla Mr. Nice Guy silloinkin kun olin todella pettynyt ja vihainen.

Ulkoisesti annoin anteeksi asioita, joista sydämessäni olin pelkästään katkera. Yritin muuttaa laupeuden rakastamisen periaatteeksi, jota voisin seurata yhtä uhmakkaasti ja pelkästään tahdon voiman varassa. Ei siitä tullut mitään muuta kuin sotkia.

Ensinnäkin sorruin epärehellisyyteen. Viestin anteeksiantoa saadakseni moraalisia pisteitä, mutta sydämessäni olin jo sulkeutunut. Seuraava askel oli takana päin puhuminen. Purin asianomaisilta salaamaani katkeruutta muille. Kolmas seuraus oli se, että kun teeskentelykykykin rajat ylitettiin reagoin ylimitoitetulla tavalla. Siinä oli sitten jo ihan tavallinen reiluuskin kaukana. Väkivalta omaa rajallisuuttani kohtaan, johti verbaaliseen väkivaltaan toista kohtaan.

Koska emme ole jumalia, meidän on nähtävästi oltava uskollisia sydämestämme löytyvän armollisuuden rajoille. Tietenkin löytyy aina suurempi armo, jota minun on pidettävä haasteenani, jotta rajani avartuisivat, mutta minun on varottava venyttämästä rajojani valheellisin keinoin. Epärehellisyys on epärehellisyyttä silloinkin kun valehtelen armon ja laupeuden kielellä.

C. Nöyryyden merkitys

“...ja vaellat nöyrästi Jumalasi edessä...”

Miikan loppuhuipennus iskee suoraan modernin ihmisen suoneen. Jos emme pysty saavuttamaan aikamme arvostetuinta statussymbolia, julkisuutta, voimme aina kilpailla hyvästä maineesta paikkakunnalla, suosiesta työpaikalla, huomiosta kaveripiirissä, arvostuksesta suvussa tai asemasta ainakin perheen sisällä. Miika kuitenkin muistuttaa siitä että elämämme laatu punnitaan loppujen lopuksi Hänen edessään, jota kukaan ei pysty höynäyttämään.

Nöyryys on suostumista siihen, mikä kulloinkin on totta. Se ei kuitenkaan ole vain minun ja Jumalani välinen äärimmäisen yksityinen juttu, eikä sitä punnita vain sen kautta, mitä kehtaan yksinäisinä hartaushetkinä tunnustaa Jumalalle.

Tässä maailmassa jokainen ihminen, joka eteeni asetetaan, ja jokainen tilanne, jonka keskeltä itseni löydän, on Jumalan kysymys minulle. En aina edes tiedä, mitä Hän minulta kysyy. Vielä vähemmän tiedän oikeaa vastausta siihen. Mikään periaate ei voi auttaa minua laatimaan hyvin ennakoitua vastausta siihen.

Tiedän vain yhden asian: Jos te, jotka olette tänään tulleet juhlimaan Ystävyyden Majatalon 10-vuotisjuhlaa ja tämä tilanne, jossa seison teidän edessänne, on Jumalan kysymys minulle, niin vapisevalla sydämellä, pyhän epävarmuuden keskellä, tiedän, että mikä tahansa vastaukseni on oleva, minun on annettava se *koko olemuksellani*, ilman *näennäisyyttä* ja *pidättyväisyyttä*.

Te ette ole minun Jumalani, mutta te olette tässä tilanteessa Jumalan kysymys minulle. Minun vastaukseni Jumalan kysymykseen näkyy minun tavassani kohdata teidät ja sinut, tässä ja nyt. Se miten vastaan, paljastaa kaiken olennaisen nöyryydestäni tai ylpeydestäni, totuudellisuudestani tai valheellisuudestani, varauksellisuudestani tai luottavaisuudestani

Jumalan edessä. Pohjimmiltaan Jumalan edessä tai teidän edessänne olemisella ei ole minulle juuri mitään eroa.

Siksi vaellukseni Jumalan edessä ei ole mikään salainen projekti (vaikka sillä onkin yksityinen ulottuvuutensa). Vaellukseni laatu ja sisältö paljastuu minun ja sinun kohtaamisen luonteessa. Tässä kohtaamisessa hengellisyytemme elää tai kuolee.

Tämä on ehkä tärkein asia minkä olen Buberilta oppinut: hengellinen elämä ei ole lokeroitu erilliseksi viikonlopun, iltahartauden tai meditaation osastoksi. Se myös jokaisen arkipäivän ja jokaisen kohtaamisen pyhittämistä.

Siksi haluan vielä vähän tarkentaa mitä ymmärrän Miikan kehoituksella vaeltaa nöyrästi Jumalan edessä.

1. Ole siellä missä Jumala on

a) Ole läsnä

Vanhassa testamentissa ilmoitettu Jumalan nimi ei ole *Minä olin* tai *Minä tulen olemaan*, vaan *“Minä Olen.”*

Jos siis haluamme vaeltaa nöyrästi Jumalan edessä, meidän tulee avautua läsnäolemisen salaisuudelle.

Kun kone laskeutui **Tel Avivin** lentokentälle rullaus terminaaliin kesti poikkeuksellisen kauan. Välillä kone pysähtyi kokonaan ja matkustajat nousivat istuimiltaan. Kun lentoemännän kohteliaat viestit eivät menneet jakeluun, hän lopulta huusi kovaan ääneen: *“Sit down! We are not HERE yet!”* (Istukaa alas. Me emme ole TÄÄLLÄ vielä.).

Mielenkiintoinen ilmaisu. Sain siitä lisävirikkeen tulevaan luentoani Etelä-Afrikassa.

Joskus minun on pitänyt sisäisesti huutaa itselleni:

“Istu alas ja ole hiljaa Daniel. Sinä et ole TÄÄLLÄ vielä”

Paikka ja tilanne jossa olen, kaikkein ristiriitoinen ja hämmennyksinen, on ainoa paikka josta käsin voin ottaa seuraavan askeleen totuutta kohti. Totuus ei ole asia, jonka voin omistaa ja hallita. Se on suunta jota voin seurata, jos vain ensin suostun siihen paikkaan missä nyt olen.

Yleensä Jumalan eteen nöyrtyminen mielletään asiaksi, joka tehdään kirkossa tai yksityisessä hartaudessa. Molemmat kuitenkin edustavat arkipäivästä eristäytymistä.

Miika puhui enemmästä, nöyrästä *vaelluksesta*. Siinä nöyrtyminen Jumalan edessä ei tapahdu vain vaelluksen taukopaikoilla, vaan jokaisen askeleen aikana. Hän puhui *arkipäivän* pyhittämisestä, jossa *jokainen* tilanne ja *jokainen* vastaan tuleva ihminen on Jumalan kysymys minulle. Siksi arjessa läsnä oleminen ja jokaisen ihmisen aito kohtaaminen on nöyryyttä myös Jumalan edessä.

En minä usko, että se merkitsee sisäisen hartaustilaisuuden ylläpitämistä työpaikan kiireiden keskellä, tai sitä, että jokaisessa tapaamisessa aina muistan ajatella Jumalaa. Sellainenhan on vain salaista poissaoloa, sisäistä livistämistä arjen arkisuudesta.

Buber sanookin:

“Jos Jumala katsoo minua, en voi näyttäytyä hänelle yhtään parempana kuin jos en kiinnittäisi siihen mitään huomiota.”⁷

Tietenkin minun täytyy aina silloin tällöin muistuttaa itseäni siitä että vastatakseni Jumalalle minun on oltava läsnä arjessa ja otettava jokainen tilanne täysillä vastaan. Muuten voin rutiinista eksyä niihin poissaoleviin rooleihin, joiden avulla olen aina karannut todellisuudesta.

Eivät kaikki tilanteet ole vain ongelmia ratkaistaviksi, eivätkä kaikki hetket ole vain mahdollisuuksia, joita täytyy käyttää hyväksi. Tärkeintä on pysyä avoimena antamisen ja vastaanottamisen sykkeelle, elämän jakamiselle, rehelliselle olemiselle – sielläkin missä kaikki muut ovat poissaolevia tilanteen käyttäjiä tai jokahetken opportunisteja. Avoimena eläminen suljettujen maailmassa kieltämättä on kohtuuton haaste. Enkä minä tiedä tuleeko se yhtään kohtuullisemmaksi vaikka mieltäisin sen nöyryydeksi Jumalan edessä. Elämä voi tulla raskaaksi – tarkoituksesta painavaksi. Taakkana se on kuitenkin paljon kevyempi kantaa kuin arki vailla läsnäoloa, kohtaamista ja mieltä.

⁷ Encounter on the Narrow Ridge. A Life of Martin buber. Maurice Friedman. Paragon House. New York -91.

“Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.”⁸

“Vaella nöyrästi Jumalasi edessä.” Muuttamalla arkipäivän selviytymisrutiinit hetkiksi, jotka ovat täynnä pyhää epävarmuutta, tilanteiksi, joita et hallitse, etkä edes yritä kontrolloida, kohtaamisiksi, joissa katsot itsestänselvää tuttua kuin uutta, ennestään tuntematonta viestin tuojaa.

Nöyryys Jumalan edessä on mahdollista vain olemalla nöyrästi läsnä sen todellisuuden keskellä, jota hän rakastaa.

Buber kertoo vanhan hasidilaisen tarun Pyhästä miehestä, joka on tehnyt pitkän ja turhauttavan vaelluksen Jumalasta vieraantuneen maailman keskellä. Lopulta hän saapuu elämän perimmäisimpien salaisuuksien porteille ja koputtaa. Sisältä kuuluu ääni:

“Mitä sinä täältä haluat?”

“Minä olen julistanut sinun ylistystäsi kuolevien parissa, mutta he sulkevat minulta korvansa. Joten tulin lopulta Sinun luoksesi, jotta edes Sinä kuulisit minua ja vastaisit minulle.”

“Käännä takaisin”, kuului vastaus portin takaa.

“Täällä ei ole mitään korvaa sinulle. Minä olen upottanut kuuloni kuolevien kuurouteen.”

Buber kommentoi kertomusta sanomalla, että ne jotka haluavat puhua muitten kanssa puhumatta samalla Jumalan kanssa, eivät koskaan löydä täyttymystä. Kun taas ne, jotka haluavat puhua vain Jumalalle puhumatta ihmisille eksyvät todellisuudesta.⁹

Mitä tämä merkitsee käytännössä?

b) Ole totuudellinen

Tämän päivän koulutukset ja kurssit ovat täynnä kehoituksia:

“Ole rohkea, ole kukoistava, ole valloittava, ole sankari, ole palava, ole hyvä, ole ystävällinen jne.”

Jopa kehoitus “ole kohtaava”, muuttuu melkein väistämättömästi tämän päivän koulutussysteemissä jonkun uuden tekniikan tai menetelmän hallitsemiseksi. Siksi varsinkin auttaja-alojen ammatti-ihmiset ovatkin jo lyhyessä ajassa väsyneet koko sanaan. Se tuntuu kliseeltä, koska sitä on sovellettu menetelmänä.

Kaikki nöyryys Jumalan ja ihmisten edessä alkaa siitä että suostun olemaan tosi ja uskallan jakaa itsestäni rehellisesti.

Mitä enemmän saan täällä käyvien ihmisten kautta kuulla työpaikkojen ja perheiden todellisuudesta, sitä vähemmän häpeän jatkuvasti muistuttaa tästä perusyksinkertaisesta elämänohjeesta. Rehellinen itsestään jakaminen on edelleenkin suoritusyhteiskunnan keskellä kaikkein pelottavin asia ja kaikkein syvällisin haaste.

Siellä täällä on vielä ihmisiä, jotka jakavat mitä tahansa omaisuudestaan kenelle tahansa, uhrautuvat toisten edestä, ja palvelevat pyyteettömästi kaikkia. He antavat muille mitä tahansa – paitsi ei itseään. Heidän suorituksiensa ja hyvien tekojensa saama ihailu voi olla omiaan sitomaan nämä ihmiset rooliin, jonka sisällä he voivat tosi huonosti, uskaltamatta puhua siitä mitään.

Enemmän meillä on työpaikoilla ja perheissä ihmisiä, jotka kyllä uskaltavat ilmaista rehellisen mielipiteensä *toisesta*, varsinkin jos sen saa ilmaista jollekin muulle kuin asianomaiselle itselleen.

He tekevät “rehellisiä” luonneanalyysyjä, diagnooseja, ja prognooseja kenestä tahansa. Heiltä kuulee kyllä “avoimia” tilanneanalyysyjä, syy-seuraus-tulkintoja ja niitä seuraavia ratkaisumalleja tilanteeseen kuin tilanteeseen.

Sillä ei vielä ole mitään tekemistä sen totuudellisuuden kanssa, jota peräänkuulutan. Minun totuudellisuuttani ei punnita sillä uskallanko minä puhua sinusta, hänestä tai tietystä tilanteesta. Tietenkin siihenkin tarvitaan joskus rohkeutta. Totuudellisuuteni kiirastuli on uskalluksessani nöyrästi puhua *itsestäni*.

Tarkoitan sillä sitä, että

⁸ Matt. 11: 29,30.

⁹ Martin Buber. *Between Man and Man*. Macmillan. New York. 1965. s. 15.

- kerron tunteistani syyttämättä niistä ketään.
- kerron tarpeistani muuttamatta niitä vaatimuksiksi.
- kerron unelmistani, muuttamatta niitä saneluiksi.
- kerron tahdostani, tekemättä siitä sitä ainoaa oikeaa.
- kerron peloistani panematta ketään niistä tilille.

Kutsun tämän kaltaista rehellisyyttä *jakamiseksi*, koska siitä puuttuu kaikki hyökkävyys ja manipulatiivisuus. Siinä ei yksinkertaisesti ole mitään salattua tarkoituspää tai piiloitettua pyrkimystä. Se on vain jakamista.

c) Kerro tarpeistasi pyytämällä

Tämä on erityisen tärkeä totuudellisuuden muoto, jota koin välttämättömäksi korostaa myös puhuessani **World Visionin** johtajille. Monet auttaja-ammateissa olevat ihmiset ottavat sujuvasti huomioon kaikkien muiden tarpeet, paitsi omansa.

Tosin aikaisempi uskoni siihen, että tämä on erityisesti auttaja-ammattilaisten vaikeus on osoittautunut vääräksi. Mitä enemmän olen ollut tekemisissä, insinöörien, atk-alan ihmisten ja ylipäänsä teknistä tietämystä vaativien alojen ammattilaisten kanssa, sitä enemmän olen huomannut että he ovat vielä perusteellisemmin pihalla omista tarpeistaan ja turhautumisestaan kuin sosiaalialan ihmiset.

Puhutaan paljon tunteiden rehellisen ilmaisun vaikeudesta. Minusta näyttää siltä että tarpeiden suora ilmaisu pyynnön muodossa on tuhat kertaa vaikeampaa.

“*Minä pyydän sinua...*” iskee kuin täsmäohjus yltyöyksilöllisyyden itseriittoisuuden ytimeen. Kukaan ei voi olla alastomampi kuin pyytäjä.

Antaminen ja jakaminen on käden ojentamista toisen puoleen, mutta niin on myös pyytäminen. Kumpi näistä on sinulle vaikeampaa?

Kiitän Luojaani siitä, että minut on kiskottu kutsumukseen, jossa minun on ollut pakko tasaisesti harjoitella molempia. Kuinka paljon mukavampaa ja turvallisempaa olisi linnoitautua itseriittoisen antajan rooliin.

Todellinen ja tasavertainen yhteys voi syntyä vain kahden tarpeensa tunnustavan, tunnustavan ja ilmaisevan ihmisen välillä. Kieltämällä tarpeesi, kiellät nöyrän ja totuudellisen kohtaamisen mahdollisuuden.

Pyytäminen on sinun ovesi avaus yhteyteen toisen kanssa. Yhteys ei ole vain antamisessa, vaan myös pyytämisessä ja vastaanottamisessa. Ikuinen antaja, palvelija ja uhrautuja salaa toisen puolen itsestään, eikä siksi saa koskaan kokonaisvaltaista yhteyttä sen kanssa, jota palvelee.

Pyyntö on myös askel lähemmäksi itseä.

Unelma itseriittoisesta ihmisestä on pirullinen harha, joka on kaukana nöyrästä vaelluksesta Jumalan edessä. Mutta niin on myös unelma pelkästään Jumalasta riippuvaisesta elämästä. Nöyrä vaellus Jumalan edessä edellyttää tunnustautumista ihmiseksi, joka on riippuvainen myös toisesta ihmisestä.

Pysähdy miettimään. Jos menet oman tarvitsevuutesi ytimeen, löydätkö edes mielikuvissasi yhtään ihmistä maailmassa, jolta sinä et tarvitse yhtään mitään – jos sinä kohtaisit hänet kasvoista kasvoihin?

Ihmiseltä pyytäminen on nöyryymistä Jumalan edessä.

Kun saat mitä tarvitset toiselta ihmiseltä, kohtaat Jumalan rakkauden. Näkyvän kautta voit saada yhteyden siihen, mikä ei näy. Hän on kaikessa läsnä. Et koskaan kohtaa ihmistä kohtaamatta Jumalaa, joka sekä antaa että pyytää hänen kauttaan. *Kaikki rakkaus on Jumalan rakkautta*. Ei ole olemassa mitään rakkautta, jonka alkuperä ei olisi Jumalassa. Siksi kohtaat jokaisessa rakastavassa vastaan tulemisessa myös Jumalan vastaan tulemisen.

Pyytäminen ja vastaan ottaminen on ensimmäinen puoli rakastavan ihmisen hengitystä.

Toinen puoli on jakaminen ja antaminen. Joka yrittää rakastaa vain hengittämällä ulospäin rakastaa hyvin lyhyen aikaa.

Pyytäminen on kauppiaan nöyryymistä, varkaan parannusentekoa, hallitsijan kruununluovutusta, kerjäläisen ryhdistäytymistä, hyväntekijän pysähtymistä ja erakon astumista ihmisten ilmoille.

Moni on pyytänyt saamatta mitään, mutta kukaan ei ole pyytänyt oppimatta mitään. Kukaan ei ole myöskään pyytämällä tullut yhtään köyhemmäksi.

Rahallista tukea olen vuosien harjoittelulla mielestäni oppinut pyytämään turvautumatta manipulaatioon tai alentumatta kerjäämiseen.

Henkilökohtaisempien tarpeiden suhteen olen vieläkin aika epävarma. Minun piti käydä aikamoinen sylipaini ylpeyteni ja pelkojeni kanssa ennen kuin suostuin pyytämään teitä juhlimaan Ystävyiden Majatalon 10-vuotisjuhlaa. Ylpeys sanoi, ettei ole mitään juhlimisen aihetta ennen kuin ainakin yksi nolla on tullut lisää. Pelko sanoi:

“Mitä sitten, jos tänne ei tulekaan tarpeeksi ihmisiä, jotka haluavat juhlia teitä ja pitää teille kiitospuheita.”

Intiimien tarpeiden suhteen pyytämisen harjoittelu on vielä vaikeampaa. Mieluummin turvaudun syyllistämismanipulaatioon, epäsuoraan vaatimiseen tai sitten rankaisen Railia siitä ettei hän ole arvannut mitä minä tarvitsen. Äläkä nyt luule että puhun seksistä. Kyllä minä sen homman olen oppinut. Puhun kuulluksi tulemisen halusta, heikkona olemisen tarpeesta, kaipuusta silloin tällöin olla pieni lohdutettu lapsi.

d) Avaudu kohtaamisen salaisuudelle

Ystävyiden Majatalossa on käynyt tuhansia vieraita, kurssilaisia, yksityisiä asiakkaita ja satunnaisia ohikulkijoita. Mitä olen kaikkien kautta oppinut?

Huomaan seisovani edessäni miehenä, jolla on hyvin vähän luovia ajatuksia, uusia oivalluksia tai tuoreita ideoita. Koen itseni mieheksi, joka sinnikkäästi yrittää esittää pyörää uutena keksintönä, vaikka sitä on käytetty jo vuosituhansia.

Näiden kymmenen vuoden ajan ajatukseni ja ihanteeni ovat pelkistyneet niin yksinkertaisiksi, että niistä ei ole jäljellä kuin yksi perusajatus, fix-idea, pinttymä tai pakkomielle. Se on pohjimmiltaan niin yksinkertainen, että sitä on vaikea sanoa ilmaista. Silti se elää intohimoisena visiona, loputtomana nälkänä, henkeä salpaavana janona ja samalla haasteena kaikkea sitä vastaan, johon olen luonnostani valmis:

Unelma minän ja sinän totuudellisesta kohtaamisesta, unelma sovinnosta ja anteeksiannosta. Kohtaaminen ei ole minulle luontaista. Olen hyvin varautunut ihminen. Spontaanisuuteni ilmenee lähinnä toisen nopeassa tyypittämisessä. Jos seuraan tottumuksiani, teen toisesta mieluiten valmiiksi luokitellun *sen* kuin itselleni tuntemattoman *sinän*.

Mutta syvällä sisimmässäni teidän että afrikkalainen sananlasku on totta:

“Minä olen, koska sinä olet.”

En voi enää rimpuilemallakaan irroittautua visiosta, jonka mukaan minuuteni tulee luoduksi, paljastetuksi ja todeksi vahvistetuksi ainoastaan totuudellisessa kohtaamisessa sinun kanssasi. Sama toimii toisinpäin: Sinun sinuutesi tulee luoduksi, paljastetuksi ja todeksi vahvistetuksi vain rehellisessä suhteessa kehen tahansa toiseen.

Jos tämä on nöyrää vaellusta Jumalan edessä, niin juuri tälle haluamme pyhittää Ystävyiden Majatalon olemassaolon?

Hänen palveluksessaan: Daniel Nylund